

WÕTA ja LOE!

Jumala põlgamise needus.

James Caughéy.

Siis ütles Jehoowa: Minu Waim ei
pea mitte igawesti inimeste sees noomima.

1. Moos. 6:3.

Ühel õhtul äratuskoosolekul paluti tungiwalt üht õpetaja poega, et see annaks oma südamet Jumalale, kuid ta keeldus kangekaelselt. Koosoleku lõppedes, kui poeg oli koju jõudnud, püüdis ema pojast wõitu saada. Seda tegi ta nii, kuidas üffi ema wõib teha. Kuid seal

Weeputus.

heitis poeg emale kuradliku wihase pilgu, wõeldes: „Ema, ütlen sulle, et meelsamini lähen hukka, kui et annan end Jumalale.“

Waevalt olid need sõnad wõeldud, kui ta komistas ja kukkus ema jalgele. Ülestõstes teda nägi ema, kuis ta nägu oli juba hurmakahwatu. Wiimased sõnad, mida ema kuulis weel ta suust olid: „Olen hufas, olen kadunud!“

Noormees ütles sõnadega: „Meelsamini lähen hukka, kui et ennast annan Jumalale.“ Paljud ütlevad sedasama tegudes, mis sõnuwaljemini kostab: „Meelsamini lähen hukka, kui et annan end Jumalale.“

Kuid Jäsfand ütles: „Minu Waim ei pea mitte igawesti noomima.“

Alamainitud piiblikoht on selgitus, mille Jumal andis maailmale enne weeputust. Ta oli otsustanud ära hufata rahwa, kuid ta ei

wõinud kohut mõista ja hufata inimesi, enne kui Waim oli oma tööd teinud. Pikal laewaehituse ajal Püha Waim töötas inimeste juures, andes neile märku patu ja kohu pärast. Oli laew walmis, sulges Jumal laewa aknad ja ukjed, saates Noa perega laewa.

Sel hetkel, kui Jumal oli finni pannud Noa järel ukse, kostis mägedes wälgu raskatus, teatades armuaja lõppu ja kohutude algamist. Üks oli finni.

See oli Jumala kohus patu üle. Murdlaine tabas murdlainet, torm käis tormi järel, kuni wiimane patune Jumalat needes uppus laenetes. Maru kaswas ja paisus kohutawaks ning Jõhsand ütles: „Minu Waim ei pea mitte igawesti noomima inimestes.“

Need sõnad ilmutawad pörutawat tõsiasja — Waimu tööd ja mõjutust — ennustades kohutawat wõimalust, et Waimu tööd kord lõpeb.

Mis puutub sellesse suurde tõsiasja, siis peame tähelepanu pöörama kahele asjale — paratamatu tarwele ja kindlusele.

Paratamatu tarwe all mõistame, et keegi ei wõi hafata igatsema oma hinge päästmist Püha Waimu mõjutufeta. Waim mõjutab ja teeb rahutuks. Waim äratab mälestuse ja südametunnistuse unest üles. Tema mõjutufel tuleb see kutsumata pisargi silma, mis tunnistab, et kõik pole mitte kadunud, ta sünnitab pehme wastuwõtliku meeleolu, mis sulatab südame ja sunnib seda meelearandamiselle. See alaline koputamine südame ukkel — see kõik on Waimu töö.

Inimene wõib vastu seisda sellele Waimu mõjutufele, kuni südame-tunnistus waitib, süda muutub kivistõwaks ja arusaamine nii pimedaks, kui pimeduse wäed seda wõiwad teha. See inimene siis, ehkki weel wõib poetada pisara sugulase wõi sõbra hauale, tõuseb mäsus ja wihas selle Jumala vastu, kes teda on lunastanud. Raugus tema ja pörgu wahel waheneb samm-sammult ja selle koledad leegid hüplewad ta ees, kuid ta ei tunne seda pörmugi. Ta on jäetud üksi. Päästku Jumal sind kõige hirmsamast needust — saada üksi jäetud!

Ei ükski inimene saa minna pörgu, enne kui Püha Waim on ta juures oma tööd teinud.

On ju tõsiasi, et Waim teeb tööd kõikide südameis, sest Kristus suri kõikide eest, sest kõikide kogemus tunnistab seda, sest on wõimata päästetud saada selleeta, ja sest, et Jumal lõputks waid selle alusel mõistab kohut kurja üle.

Ta on teinud tööd ka teie südameis ja leidub mõningaid, kes on kurwastanud Jumala Waimu.

Õsime, kellest ühenduses sellega welda tahan on — langenu. Ei taha su tundmusi liigutada, waid su terwele armustuswõimele sihtida. Tunned oma kohustust ja kui lähed hukka, lähed sinna kord taewasest walgusest walgustatuna. Milline arm, et sa weel pole seal!

Ei wõi welda, kas oled rivas wõi waene, wana wõi noor, kas oled langenud natukehaawal wõi üheforraga mingi suure pattu, kas oled wajunud joomisse, kuritegewusse, wõi mõne muu pahe rüppe — tean aga, et oled langenu. Saatanal on meelewaid su üle, kuid ka Pühal Waimul. Üks wõi teine neist saab wõidu su üle. Kristus wõi kurat, taewas wõi pörgu, päästmine wõi hufatus. Tule Jeesuse juurel

Üks teinegi asi mõjub jügavalt mu südamele. Oled järjekindlalt käinud Jumala kojas viimasel 15 aastal, wõi isegi kauem juba, kuid peatume selle juures — 15 aastat. Ei püüda welda, kui palju kurja oled korda saatnud oma eeskujuga, kui paljuid hingestid oled taistanud ühinemast Jumala rahwaga, kui mitmet wiisi oled seganud Jumala tööd. Wiisteistkümmend aastat on õnnistatud Waim tõmbanud, meelitanud, manitsenud ja püüdnud pöörda sind Jumala poole, kuid sina oled sõdinud ta wastu. Luba mind teha sulle üks tõsine küsimus: Kui kaua mõtled olla mäsujalal Jumala wastu?

Kui tahad saada päästetud, siis kiirusta! Oled kuulnud Püha Waimu koputust, kuid oled sulgenud südameukse. Veel tjab wiimane kutsu, sest Issand ütleb: „Minu Waim ei pea mitte igawesti noomima inimestes.“

Ütlestin, et kole sündmus on ennustatud, kui Waim meist loobub.

Wana juuda usk oli wali. Leidus patte, millele ei olnud mingit andeksandmist, ei werd, ei ohwritalle, ei mingit ohwrit. Uues Seadusesti on seesugune korraldus, mida Jeesus Kristus ilmutas 1900 aasta eest. „Iga patt ja Jumala teotamine antakse inimestele andeks, kuid Waimu teotamist ei anta mitte andeks.“ See patt ei ole mitte filmapilgu tegu, waid kangekaelne wastuseisimine päew päewalt, kuni õnnistatud Waim on ära aetud. Patt Püha Waimu wastu on temast eemaldumine, kuni ta meid maha jätab. Leidub ainult üks weel suurem õnnetus, kuhu patune võib sattuda, ja see on hukatus. Ei midagi siinpool hauda pole koledam, kui olla Pühast Waimust maha jäetud. Kui Waim on lõpetanud töötamise su südames, oled õnnetu surmawoodil.

Ühes linnas lamab mees suremas maas, mees, kes austas usku, kes oli istunud Jumala kojas palju aastaid. Lõpu liginemist märgates oli ta hirmjais hingepiinades. Keegi koguduseliige käis ta juures, esitades talle Jumala töotusti ja welses, et päästmine on sama waba kui õhk, mida me sisse hingame. Kuid surija näitas käega ja ütles: „Lõpetage, lõpetage! Wõiksin uskuda kõiki teie sõnu, kui mitte ei pakuks Jumalale oma elu jätiseid.“

Alga Jõululaps?

Ühes majas oli lapse ristimine. Wõõrad tulid. Noor proua pani oma lapse woodile, et ise wõõraid terwitada ja wastu wõtta. Tal polnud aega tähele panna, kuidas wõõrad kõrwaltoas oma mantlid ja üliriided woodile panid ning rõõmja terwituste juures ei märganud keegi, et laps kõikjugu kingituste ja riietega kaetud sai — ja lämbus. Kui siis last mindi otsima, leiti ta surnul.

Mis räägib see jutustus meie jõulu puhul?

Meiegi ootame jõuluid ja walmistame kingitusi; nädalad ja päewad möödumad palawikulises ettevalmistuses. Kuid kõige selle wälise keskeli saab unustatud ja maetud paljudest Kristus, Jõululaps. Ja seda isegi paljude ristiinimeste majades. Mii ei pea see olema! Tõsised pühad pole mitte suures söömises ja pidutsemises. Pühad algawad siis, kui õnnistegija meie südame omale saab eluasemeks. Wõta ta wastu!

Pist ringkäit.

Mind paluti minna ühte sõõgimatja Nottinghamis, nii jutustab keegi Isfanda sulane, et rääkida peremehe naisega, kes oli suremas. Leidsin teda rõõmsana Kristuses, oma Päästjas. Küsisin, kuidas oli ta leidnud Isfandat.

„Lugesdes jeda,“ ütles ta, ulatades mulle kortsunud paberi. See oli tükk ühest Ameerika lehest, milles oli katkend Spurgeoni jutlusest. See oli olnud ta pöörmise abinõuks.

„Kust te selle saite?“ küsisin.

„See oli pakkimispaberiks ühe paki ümber, mille sain Austraaliast,“ vastas ta.

Mõtles, kui imelik! Jutlus peetakse Londonis, saadetakse sealt Ameerikasse, sealt omakorda Australiasse, osa sellest rebitakse pakipaberiks, nii saadetakse Inglismaale, ning oma reisude lõpul toob ta päästmisõnumi tolle naise hingele.“

„Saada oma leib meele!“ Milline rõõm saada näha seda tagasi tulewat! Ja milline au Jumalale, et ta sõna mõtub korda saata jeda, milleks see läkitatud. Ei Jumala sõna tule tühjalt tagasi!

Igawiku läwel.

Keegi Gesti C. E.-lastest, kes wiibib välismaal teenistuses aadli perekonnas, kirjutab oma proua emast ja ta surmaeelseist mõtlustest järgmist:

„Wanaproua on surnud. Oli hirmus näha hingewõitlust, kuidas hing, mis on Jumala, peab vastu minema hukatusale. Ta oli alles terve, aga aimas, et peab surema. Ei julgenud minna magamistuppa, waatas üle uffe ja wärisedes ütles: „Ei, ma ei julge sinna minna — seal pean surema!“ Aga ei jõua keegi seisma panna ajaratast, mis weereb omas suunas igawiku poole. Nii ka temagi — pidi surma wõidile heitma, tahtmatult. Oli see küll üks tõsine jutlus pealtwaatajaile, mis südameid sulatas. Jhu oli maifest lahti, ei wõinud enam süüa ega juua, aga hing mõitles. Wähest tõstis käed paludes ülespoole, kuni wiimaks waikelt magama jäi. Usun kindlasti, et ta hing rahu sai Isfanda lõpmata suure armastuse läbi.“

Nii see on. — Pole kerge asi seisma päästmata hingega ja andeksandmata pattudega igawiku läwel. Ei aita siin seisus, rikkus ega oma jumalakartus — ei need silluta teed Siioni. Maksiab siin ainult Jeesuse veri, mis andeksandmist toob ja wabastab südame piinadest ja õudsest hirmust. Oled sa selle were warjus?

K u s o n s u p a i k i g a w i k u s ?

Toimetaja **Peeter Sint**. „Mõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jätkub 2 × kuus. Tellige ja lewitage! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja laastõib saata toimetaja aadressil — Koibu 68-5-6, Tallinn.

R.-ü. «Kõlwaaja» trükk, Keilas 1981

ARATUSKOOSOLEKUD
S. TURGNA 3 VILJANDIS